

63

2020.49.hét

Szerda 624-630

JÉZUS KRISZTUST ELTEMETTÉK

624 Ő "Isten kegyelméből mindnyájunkért" megízlelte "a halált" (Zsid 2,9). Isten a maga üdvözítő tervével úgy rendelkezett, hogy Fia ne csupán meghaljon "bűneinkért" (1Kor 15,3), hanem "megízlelje a halált" is, azaz ismerje meg a halál állapotát, lelke és teste szétválásának állapotát a kereszten kilehelt utolsó lehelete és a föltámadása pillanata közti időben. A megholt Krisztusnak ez az állapota a sír és a pokolraszállás misztériuma. A Szent Szombat misztériuma, amikor a sírba tett [\[513\]](#) Krisztus kinyilvánítja Isten nagy szombati nyugalját [\[514\]](#) az emberek üdvösségének bevezetése után, [\[515\]](#) ami az egész világot megbékélteti. [\[516\]](#)

A TESTE SZERINT A SÍRBA NYUGVÓ KRISZTUS

625 Krisztus sírban nyugvása valós kapcsolatot létesített Krisztus húsvét előtti, szenvedni képes állapota és a Föltámadott jelenlegi, dicsőséges állapota között. Az "Élő" azonos személye elmondhatja: "Halott voltam, és íme, élek mindörökké" (Jel 1,18).

"Ez Istennek (a Fiú) halálára és halálból való föltámadására vonatkozó rendelkezésének misztériuma, tudniillik, hogy a halállal a lélek elvált a testtől, és nem szabott gátat a természet szükségszerű folyamatának; a föltámadás által azonban ismét mindent egyesített, annyira, hogy a föltámadás lett a kettő, tudniillik a halál és az élet határa: hogy aki elrendelte, hogy a halál megossza a természetet, Ő maga legyen a szétváltság egyesülésének principiuma." [\[517\]](#)

626 Mivel az "Élet Szerzője", akit megöltek, [\[518\]](#) ugyanaz, mint az "Élő, aki föltámadott", [\[519\]](#) Isten Fia személyének szükségszerűen folyamatosan föl kellett vennie lelkét és testét, melyek a halál által szétváltság egymástól:

"Jóllehet tehát Krisztus mint ember meghalt, és az Ő szent lelke elvált szeplőtelen testétől, az istenség azonban egyiktől sem, azaz sem a lélektől, sem a testtől semmiképpen nem vált el: ezért személye sem vált ketté. Ugyanis a test is, a lélek is kezdettől fogva egyaránt az Ige személyében létezett; s ezért, jóllehet a halálban szétváltság, mindkettő az Igének egy személyét, melyben fönnáll, mindig birtokolta." [\[520\]](#)

"NEM ENGEDED, HOGY A TE SZENTED ROMLÁST LÁSSON"

627 Krisztus halála valóságos halál volt, amennyiben földi, emberi létének véget vetett. De az egység miatt, melyet a Fiú személye testével megőrzött, holtteste nem olyan porhüvely, mint a többi, mert "lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa Őt" (ApCsel 2,24), és ezért "az isteni erő Krisztus testét megőrizte a bomlástól". [\[521\]](#) Krisztusról egyszerre lehetett mondani: "kivágotott az élők földjéről" (Iz 53,8); és: "Az én testem reménységben nyugszik el, mert nem hagyod lelkemet az alvilágban, sem Szentedet romlást látni nem engeded" (ApCsel 2,26--27). [\[522\]](#) Krisztus "harmadnapon" (1Kor 15,4; Lk 24,46) [\[523\]](#) való föltámadása volt ennek a jele, azért is, mert úgy hitték, hogy a romlás a negyedik napon mutatkozik meg. [\[524\]](#)

"ELTEMETKEZVE KRISZTUSSAL..."

628 A keresztség, melynek eredeti és teljes jele az alámerítés, hatékonyan jelzi a kereszteny sírba szállását, hogy a bűnnek meghaljon Krisztussal, és új életre támadjon: "A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztust az Atyaisten dicsősége föltámasztotta a halálból, úgy mi is új életet éljünk" (Róm 6,4). [\[525\]](#)

Összefoglalás

629 Krisztus minden emberért megízlelte a halált. [\[526\]](#) Isten Fia valóban emberré lett, Ő, aki meghalt és eltemették.

630 Krisztus sírban nyugvásának idején isteni személye folyamatosan fölvette mind lelkét, mind testét, bár a halál által ezek különváltak egymástól. Emiatt a megholt Krisztus teste "nem látott romlást" (ApCsel 13,37).